

ILIJA DIMIĆ - BIOGRAFIJA

Kakav roman! - Roland Barthes

1901. 25 decembar, u Beogradu rođen Ilija Dimić. Majka umrla na porođaju. Otac-trgovac (?).

1908. Polazi u osnovnu školu.

1912. Jedan propali češki slikar daje mu časove slikanja.

1913. Prva sačuvana slika u ulju *Dedal i Ikar*.

Nakon niza nesretnih slučajeva - zagonetna vrtoglavica, lom desne ruke i tromesečno razdoblje slepila - odustaje od dovršenja slike.

(Kasnije, dok je živio sa Anđelinom M, "zasmejao /je/ izigravajući slepca: ide po sobi žmureći i kucka po patosu dugačkim lenjirom... obećala sam da ću mu čitati kad oslepi. I pretila da ću nečujno dovesti muškarce i sa njima voditi ljubav pred njim a da on, tako slep, i nesanja" - Sećanja gdje M.¹)

Prvi nagoveštaj opsesije letenjem.

"Nadao se, verovatno da će i sam jednom moći da poleti, a iz snova koji prikazuju ostvarenje ljudskih želja znamo kakvo se blaženstvo očekuje od takve nade... leteti ili biti ptica znači jednu prerusenu želju... i avijatika... ima svoje infantilne, erotske konotacije...pravio je najoštroumnije mehaničke igračke... da izrazi nešto dubokoumno" – Sigmund Freud: jedna uspomena iz detinjstva Leonarda Davincia.

1914. I svetski rat. Dimićev otac nestaje zauvek (u Albaniji? U logoru u Madjarskoj?).

Dimić provodi okupaciju kao vođa bande napuštene dece koja žive u ciglanama i polu srušenim kućama izdržavajući se crnoberzijanskim poslovima. Tada se navodno obogatio.

1919. Privatno završava gimnaziju.

1920. Studije u Nemačkoj. Pohađa tečaj pilotiranja.

1922. Ponovo počinje da slika. Prva "konstrukcija" (*Rešenje zagonetke*).

1924. Vraća se u Beograd. Povremeno radi u bankama i izvoznim firmama. Družuje se uglavnom sa pilotima i sportistima.

1925. Prvi pokušaj konstruisanja osobne letilice. Uspostavlja "sveske za ideje" - zabeleške numeriskom šifrom (kasnije uništene).

1926. Ljubomir Micić ("neprobirljivi ludak") bezuspešno pokušava da "zavrbuje" Dimića ("kad vidi naše palanačke zenitiste, hipniste i ostale tuttiquantiste, čovek bi se najradije proglasio ništistom" – Dimićeva beleška na poledjini Micićeve posetnice).

¹ Neočekivano doznajući za postojanje Ilije Dimića, D. Otašević je u jednom zagrebačkom domu za umirovljenike, marta 1988. godine, upoznao njegovu prijateljicu gospođu Anđelinu M. U tri navrata je razgovarao sa njom i magnetofonski zabeležio njena sećanja.

Prilikom poslednjeg viđenja, gđa M. je gostu poklonila skicu za plakat Anđelina (kat. br. 23) i predala mu ključ njenog podruma na Pašinom brdu gde je pod naslagom ugljene prašine i paučine našao sačuvane Dimićeve radove, netaknute još od njegovog odlaska u Francusku. Mesec dana potom gđa M. je umrla.

1927. Tronedeljno "posmatranje" u Bauhausu.

1931. *LETenjem protiv LETargije!!!*, letak bacan iz aviona u Beogradu i Zagrebu.

SVAKI ČOVEK LETILICA!!!

BOLJE LETIMICE NEGO NIKAKO!!!

LETENJE UKIDA ZIMU U DU[!!!!

POZDRAV LINDBERGU!!!

Pismo Tatljinu i pismo Greti Garbo.

1932. Upoznaje Anđelinu M., suplentkinju (predavala je srpski jezik i književnost u Trgovačkoj akademiji).

"To je bila ljubav na prvi pogled. Tada je stanovao u Krunskoj, broj sam zaboravio. Soba pet sa petnaest, zvana hangar, dva zida u velikim prozorima. Sve belo. Umesto stola je imao crno lakiranu stolarsku tezgu. Na zidu je visila testera sa crvenom ručkom. Na stolici "biblioteka" – dve-tri knjige - i poveći kugl-lager. Svakog dana je četvrt sata čitao logaritamske tablice. Ja da pošasavam. Živeo je skromno, ali je umeo da se bogataški ponaša. Uvek mi je kupovao najfiniji svileni veš. . .

O prošlosti je nerado pričao. Radio je skoro tajno, sve krio kao mačka mačić. Samo nekoliko puta sam ga zatekla u poslu. Meni je sve to izgledalo suvo. Jedino mi se svidjao ovaj plakat sa mnom.

Moj ukus je bio ubibože. Čitala sam šta treba za školu, a inače Pitigrilija i ilustracije. Isto što se tiče slikarstva. Tek posle ovog rata - baš u nevreme - iškolovala sam se, pa sam sad stara gospodja – modernistkinja" – Sećanja gdje M.

Iz neobjavljenog dnevnika Marka Ristića (1932) "17.decembar. Depresivna lapavica, lapavičasta depresija. Peć se opet puši. Ručao kod 'Grčke kraljice' sa Ilijom Dimićem. Sad se predstavlja kao 'mehaničar'. Pokušavao da diplomatski ispipam čime se ustvari bavi. Tvrd orah. Samo je procedio da bi pisanje trebalo da se svede na beleženje subjektivnih podataka od objektivnog značaja. Kući, sav ušljiskan od blatnjave vodurine. U bioskopima ništa zanimljivo."

1933. U "božićnjem" broju *Politike* Ristić objavio članak u kome je "preradio" Dimićeve ideje.

Prvi arhitektonski projekti.

1934. S Anđelinom M., lađom putuje u Beč da razgleda moderne stambene blokove za radnike.

Začetak projekta lebdećih gradova.

1935. Lebdeći gradovi.

1936. Anđelina M. raskida sa Dimićem. On odlazi u Francusku. "Više ga nisam videla. U onako malom Beogradu, moglo je da se dvoje nikad ne sretnu. Imali smo zajedničkog psa. Crnog. Dala sam ga šinterima." – sećanja gđe M.

1937. Kao pilot-lovac učestvuje u španskom građanskom ratu.

1938. Poginuo u Španiji.

"Uveče, na korzou sretnem poznanika, levičara, malo mi se udvarao (tada sam obožavala da mi se svi udvaraju). I on, ni pet ni šest: Ilija izgoreo s avionom u Španiji. Tutne mi njegov sat i druge sitnice. I ode. Dali mi je bilo žao?...

Pred rat, za vreme Sajma, pored Save su podigli metalni toranj s koga se skakalo padobranom. Skočila sam i ja. To je bio kao neki leteći, ili padajući, parastos njemu, Iliji." – Sećanja gdje M.

1990. Prva izložba dela Ilije Dimića